

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณสมบูรณ์ ผดุงไทยธรรม อ.เมือง จ.ชลบุรี
๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณสมบุรณ์ ผดุงไทยธรรม อ.เมือง จ.ชลบุรี ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

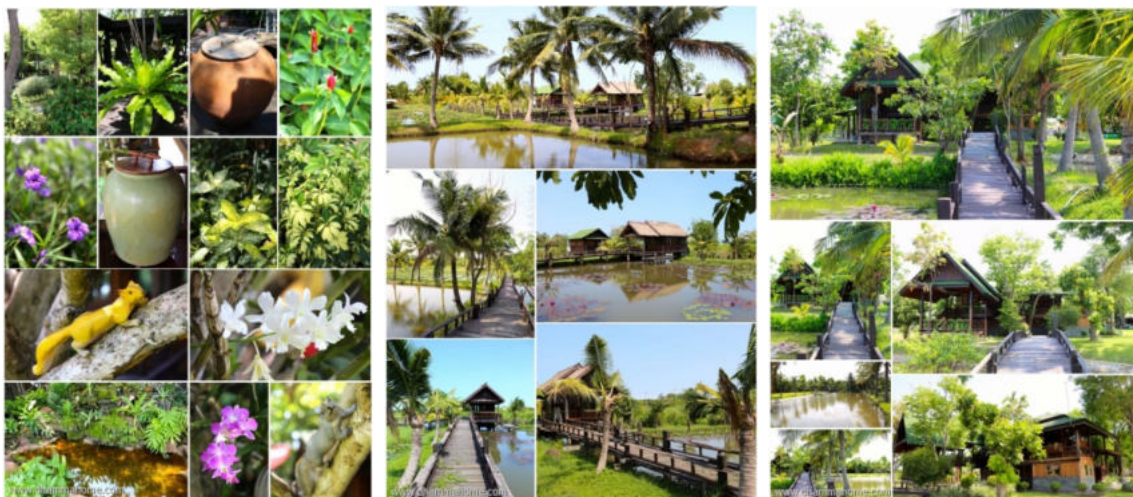
เมื่อวันจันทร์ ที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากร ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อาจารย์ธีรพันธ์ ครองยุทธ อาจารย์คำปิ่น อักษรวิสัย ได้รับเชิญจากคุณมลทา คุณต่อตระกูล วิเศษสุมน และครอบครัว เพื่อไปสนทนาธรรมที่บ้านคุณสมบุรณ์ ผดุงไทยธรรม พี่ชายของคุณมลทา ที่บ้านเหมืองทอง ตำบลเหมือง อำเภอมือ จังหวัดชลบุรี ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.

ทราบว่าท่านเจ้าของบ้านคือ คุณสมบุรณ์ ผดุงไทยธรรม เป็นพี่ชายแท้ ๆ ของคุณมลทา และเป็นอดีตนายกออบต.ตำบลเหมือง อ.เมือง จ.ชลบุรี สร้างบ้านนี้ไว้พร้อมบ้านหลังเล็ก ๆ น่ารักอีกหลายหลังในพื้นที่ร่มรื่น กว้างใหญ่ เพื่อเป็นที่รับรองแขกและญาติสนิท มิตรสหายที่คุ้นเคยกัน แสดงถึงความใจกว้างของท่านเจ้าบ้านเป็นอย่างยิ่ง บ้านทุกหลังสร้างด้วยไม้ ให้ความรู้สึกกลมกลืนไปกับธรรมชาติ บ้านหลังใหญ่มีบันไดและระเบียงกว้างขวาง มีชานพักลดหลั่น เล่นระดับ โชว์ลวดลายไม้ สวยสดงดงาม แวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ ร่มรื่น เย็นขจี ภายในบ้านที่จัดเป็นที่สนทนาธรรมติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ โปร่งโล่งด้วยบานกระจกใส มองเห็นความเขียวขจีของต้นไม้ภายนอก จึงทำให้บรรยากาศการสนทนาเป็นไปด้วยความสดชื่น สบาย ๆ

อนึ่ง คุณมลและครอบครัวได้เคยกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และวิทยากร มาสนทนาธรรมที่นี่เป็นครั้งแรก เมื่อปีที่แล้ว ซึ่งพี่แดง (พลอากาศตรีหญิงกาญจนา เชื้อทอง) ได้เขียนเล่าไว้แล้วใน บันทึกในธรรมที่บ้านน้องมล ซึ่งในวันนี้ทั้งพี่แดงและพี่สงบ (รศ.สงบ เชื้อทอง) ได้นัดกันกับข้าพเจ้าว่าจะมาด้วยกัน แต่เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ ก็ไม่สามารถมาได้

เนื่องจากติดภารกิจต้องไปอยู่เป็นเพื่อนคุณแม่ของพี่แดงที่อยุธยา เพราะน้องสาวที่อยู่ดูแลคุณแม่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ

โดยส่วนตัว ข้าพเจ้ารู้จักคุณมล คุณต่อและลูกชาย เมื่อครั้งที่เดินทางไปประเทศอินเดียกับท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์หลายปีก่อน มีความรู้สึกประทับใจที่คุณมลซึ่งมีบุคลิกหน้าตางาม อธิษาศัยดี มีความสุภาพ เรียบร้อย คุณต่อก็เป็นผู้ที่ดูสุขุม สุภาพ เรียบร้อยเช่นกัน ทั้งคู่เป็นผู้ที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นครอบครัวคนหนุ่มสาวที่สนใจ ใส่ใจในการฟังพระธรรมเป็นอย่างมาก จึงทำให้เกิดความประทับใจ ปิติ ชื่นชม ที่ได้พบเป็นอย่างยิ่งครับ

และอีกความประทับใจที่สำคัญก็คือว่า เมื่อแรกที่ได้พบกันนั้น เคยมีความคิดว่า คุณผู้หญิงท่านนี้จะมีคามมั่นคงในการฟังพระธรรมไปได้อีกมากน้อยสักเท่าไร เพราะผู้ที่ผ่านเข้ามาบนหนทางนี้ หากมิได้เป็นผู้ที่ได้เคยสั่งสมบุญไว้แต่ปางก่อน มิได้เป็นผู้ที่สะสมอบรมปัญญา ความเข้าใจความจริง ของสิ่งที่มีจริง ๆ ในขณะนี้ ตามที่ทรงตรัสรู้ ย่อมจะเป็นผู้ที่จากไปในเวลาไม่ช้า เพราะเหตุแห่งความไม่รู้ และความติดข้องคือโลภะ ที่ชักพาไปสู่หนทางอื่น ด้วยกำลังของความติดข้อง ความต้องการ หวังผล อยากได้ อยากรู้ แต่ไม่ใช่หนทางแห่ง "การละ" ซึ่งเป็น

หนทางที่สวณกระแสนของชาวโลก ที่อยากได้ อยากมี อยากเป็น

ณ วันนี้ ได้เห็นถึงความมั่นคงขึ้นในหนทางของคุณมลและคุณต่อ ยิ่งทำให้รู้สึกปิติยินดี ในความเป็นผู้ที่ได้พบและมั่นคงขึ้นในหนทางอันเอก (สติปัญญา) หนทางเดียว ที่จะพ้นไปจากทุกข์ ได้โดยแท้จริง ตรงตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ซึ่งน้อยคนนัก จะมีโอกาสเช่นว่านี้ในชีวิต เพราะเหตุที่พระธรรมที่ทรงตรัสรู้และทรงแสดงนั้น มีความละเอียดลึกซึ้ง รู้ตามได้ยาก ต้องอาศัยความอดทนและความเพียรเป็นอย่างยิ่ง หากมิได้เป็นผู้สะสมมา ย่อมไม่สนใจที่จะฟังเลย

ไม่ลืมนะว่า หนทางที่จะไปสู่การรู้แจ้ง อริยสัจจธรรมไปสู่การสิ้นทุกข์ที่แท้จริงตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และทรงแสดงนั้น ต้องเป็นหนทางที่เป็นไปเพื่อ "การละ" ทั้งสิ้น ผู้ที่ไม่มีปัญญา ไม่เคยสะสมปัญญามาก่อน ย่อมละเลย "คำ" แม้เพียงคำเดียว ที่เมื่อได้ฟังแล้วจะรู้ว่า ต้องมี

ความเข้าใจจริง ๆ แม้ใน "คำเดียว" ให้ถูกต้องจริง ๆ มิใช่การพูดคำต่าง ๆ มากมาย แต่ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย แม้ได้ยินคำว่า หนทางที่จะรู้แจ้งอริยสัจจธรรม ตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้นี้ ต้องเป็นไปเพื่อ "การละ" ทั้งสิ้น ผู้ที่ไม่มีปัญญา (แต่คิดว่าตนเองมี) ก็ฟังผ่านไปโดยปราศจากความสนใจ ความสงสัย ความใคร่ครวญ พิจารณา ไตร่ตรองโดยรอบคอบ เป็นผู้เดินที่จะรู้ถูกต้องจริง ๆ ว่า เพราะเหตุใดท่านจึงกล่าวว่าเป็น "หนทางของการละ"

เข้าใจง่าย ๆ ด้วยเหตุ ด้วยผล ใน
 ชั้นของการฟังดังนี้ว่า เมื่อจะเรียน จะ
 ศึกษาสิ่งใด ก็ "เพราะไม่รู้" ใช่หรือไม่?
 (เพราะถ้ารู้แล้ว ก็ไม่ต้องฟัง ไม่ต้องศึกษา)
 และ เมื่อไม่รู้ การที่จะรู้ได้นั้น จะมาจาก
 หนทางใด? ก็ต้องมาจากการอ่านและการ
 ฟัง เมื่อได้อ่านและฟัง ก็ย่อมมีความรู้
 ความเข้าใจในสิ่งที่ได้อ่าน ได้ฟังนั้น ท่านจึง
 กล่าววว่า "ความรู้" นั้น ได้ "ละความไม่รู้"
 ไปแล้วใน "ขณะที่รู้" นั้นเอง หากพิจารณา
 โดยละเอียดขึ้น ก็จะทราบว่า เมื่อทรงตรัสรู้
 ว่าทุกขณะนี้ เป็นธรรมแต่ละชนิด แต่ละ
 ประเภท ที่เกิดขึ้นและดับไป ขณะที่เห็น
 ไม่ใช่ขณะที่ได้ยิน "เห็น" ต้องดับไปก่อน

"ได้ยิน" จึงเกิดได้ ฉันทใด ขณะที่ "ความรู้" เกิดขึ้น ขณะที่ "ความไม่รู้" จึงเกิดไม่ได้ในขณะนั้น
 และเมื่อ "ขณะของความรู้" เกิดขึ้นบ่อย ๆ "ขณะของความรู้" ก็ย่อมเกิดน้อยลง เพราะเหตุที่
 "ขณะของความรู้" เกิดแทนที่นั่นเอง เมื่อ "ขณะของความรู้" มีมากขึ้น ๆ ย่อมมีกำลังและมีปัจจัยให้
 เกิดได้โดยบ่อย และโดยความเป็นอนัตตา ไม่ใช่ด้วยความบังคับบัญชาจากใครหรือผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งไม่
 มีทางทำได้ เมื่อเข้าใจขึ้นในพระธรรมที่ทรงแสดง ย่อมจะเห็นถึงหนทางที่ทรงแสดงว่า "ธรรม
 ทั้งหลายเป็นอนัตตา" และเมื่อขณะของปัญญา ความรู้ที่ถูกต้องเกิดบ่อยขึ้น เจริญขึ้น ปัญญาย่อมมี
 กำลังมากขึ้น วันหนึ่ง ก็จะถึงความรู้แจ้ง ประจักษ์แจ้งสภาพธรรม ตรงตามที่ได้ฟังมา

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งความละเอียดของพระธรรม ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ผู้เฝิน ผู้ไม่เคยสะสมบุญมาแต่ปางก่อน (บุพเพกตบุญญตา) ไม่เคยสะสมปัญญาความเข้าใจในความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ไม่เคยสะสมความคิดพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบ ด้วยเหตุด้วยผล มักคิดว่าตนเองรู้แล้ว เข้าใจแล้ว หารู้ไม่ว่า โดนหลงแล้วจากอวิชชาความไม่รู้ และโลภะความติดข้อง อันประกอบพร้อมไปด้วยมานะความสำคัญตน ว่ารู้แล้ว เข้าใจแล้ว ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รู้ ไม่ได้เข้าใจอะไรเลย

การสนทนาธรรมที่บ้านคุณสมบุรณ์ พี่ชายคุณมลในวันนี้ เป็นไปแบบสบาย ๆ ดังที่ท่านอาจารย์และคุณมลได้ปรารภกับทุกคนในช่วงแรกของการสนทนา ซึ่งก็เป็นจริงอย่างนั้นจริง ๆ ภาพที่ทุกท่านได้เห็น คือ รอยยิ้มที่สดชื่น การแต่งกายและอิริยาบถต่าง ๆ ของท่านอาจารย์ ทำให้ข้าพเจ้าและทุกคนที่นี้ในวันนี้รู้สึกปิติและมีความสุข ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่สดชื่น สบาย ๆ และเป็นกันเอง

ขอบพระคุณและกราบอนุโมทนา
ในกุศลทุกประการของคุณมล คุณต่อ
และครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง ที่มอบโอกาส
อันยอดเยี่ยมแก่ทุก ๆ ท่านในวันนี้ และ
ขออนุญาตนำความการสนทนาบางตอน
ในช่วงแรก ที่คุณมลได้สนทนากับท่าน
อาจารย์มาบันทึกไว้เป็นที่ระลึก ใน
กาลครั้งหนึ่ง ของสังสารวัฏอันมีค่ายิ่งของ

ทั้งคุณมล คุณต่อ และทุก ๆ ท่านที่มีโอกาสได้รับฟังสิ่งที่มีค่าที่สุด ประเสริฐที่สุด กับการได้เกิดมา
ในชาตินี้ครับ

อ.คำป๋น :

วันนี้ก็เป็นโอกาสดี ที่มีการสนทนาธรรมที่หนองมน ชลบุรี ซึ่งเป็น
กิจกรรมของชมรมบ้านธัมมะ ที่จะได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับท่าน
อาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เป็นการสนทนาธรรมนอกสถานที่
ในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ในวันนี้ ซึ่งจะได้สนทนาเพื่อเข้าใจ
ความจริง เป็นการฟังคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ในช่วง
แรก ขอเชิญฟังลทาก่อนครับ

คุณมลทา :

กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์ และวิทยากร อาจารย์ อรรถนพ อาจารย์ธีรพันธ์ อาจารย์คำปิ่น ทีมกล้องและสหายธรรมทุกท่านนะคะ เป็นโอกาสอันประเสริฐยิ่งที่จะได้ยินได้ฟังพระธรรมเมื่อคืนนี้ได้อ่านบทหนึ่งที่กำลังว่า เสียงมีมากมาย แล้วแต่ว่าใครจะได้ยินเสียงอะไร แมวกก็ได้ยินเสียง นกก็ได้ยินเสียง บุคคลเกิดมาก็ได้ยินเสียง แต่บุคคลที่จะได้ยินเสียงพระธรรม ที่จะนำไปสู่หนทางการดับกิเลสมีน้อย จะกราบเรียนท่านอาจารย์ว่า ทำไมถึงต้องฟังพระธรรม เพราะน้อยคนนักที่จะได้ฟังพระธรรมค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ทำไมต้อง? คนฟังก็มี คนไม่ฟังก็มี คนที่ไม่อยากรู้ อยากรู้จะเข้าใจ สภาพธรรมะที่มีจริง ก็ไม่ฟัง ฟังเรื่องอื่น แต่ว่า คนที่เห็นประโยชน์ของการที่เกิดมาแล้ว แล้วได้อะไร? จากการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้? เพราะว่าทุกอย่างหมดสิ้นไปทุกขณะ!! นอกจากจะได้มีความค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ในสิ่งที่มี ที่กำลังมีเดี๋ยวนี้!!

พูดถึง "สิ่งที่กำลังมี" ค่ะ น่าสนใจไหม? บางคนก็ธรรมดา ตื่นขึ้นมา ก็เห็น ก็คิด เป็นปกติ อย่างอื่นน่าสนใจกว่า เพราะฉะนั้น คนเหล่านั้นก็ไม่เห็นประโยชน์ของการที่จะได้เข้าใจสิ่งที่มี แต่คนที่มีความปัญญา หรือว่า มีการที่จะพิจารณาในเหตุผล ว่าเกิดมาแล้ว ทุกขณะหมด

สิ้นไปจริง ๆ กลับคืนมาไม่ได้เลยสักขณะเดียว เพราะฉะนั้น
"ขณะที่มีค่า" ก็คือ "ขณะที่กำลังเริ่มเข้าใจความจริงของสิ่งที่มี"

แค่นี้...เป็นประโยชน์หรือเปล่า??? ไม่ใช่สำหรับทุกคน!! ถ้าบอกว่า
มีชีวิตเพื่อที่จะเข้าใจความจริงสิ่งที่มี หลายคนก็ไม่เห็นประโยชน์
เลย!! แต่ว่า ถ้าคนที่เห็นประโยชน์ว่า "เพราะไม่รู้" และ อยู่มา แล้ว
ก็ต้องจากไป...ด้วยความไม่รู้...กับ...รู้สิ่งที่มี...อะไรจะมีประโยชน์
กว่า???

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ไตร่ตรอง เห็นประโยชน์ ก็รู้ว่า สิ่งที่เราควรรู้ ควร
เข้าใจ ที่มีค่ามากของการเกิดมาแล้ว ก็คือ ได้ "รู้ความจริง" ของ
"สิ่งที่กำลังมีจริง ๆ เดียวนี้" นี่คือ ทำไม "ต้อง" ฟังธรรมะ!!! เพราะ
ถ้าไม่ฟัง จะรู้ไหม?

คุณมลทา :

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่ฟังก็ 모르 ทินี้ หลายท่านก็จะไม่มีเหตุที่จะได้ฟังสิ่งที่มีจริง
ทุกขณะ ต้องมีปัจจัยที่จะเกิดขึ้น จะได้ฟัง หรือไม่ได้ฟัง ไม่มีใคร
สามารถบังคับบัญชาได้ แต่เดี๋ยวนี้!! กำลังได้ฟัง!! เพราะฉะนั้น
ประโยชน์จริง ๆ เดียวนี้ ก็คือว่า ได้ "เข้าใจสิ่งที่กำลังฟัง" ซึ่ง
กล่าวถึงสิ่งที่มีจริง ซึ่งยากแสนยาก ที่จะรู้ความจริง ไม่ฟังไม่รู้แน่!!

คุณมลทา :

ท่านอาจารย์ :

ประโยชน์ของสิ่งที่มีจริงขณะนี้

สิ่งนี้ต้องเกิด ถ้าไม่เกิดไม่มี ช้าแล้วช้าอีก!! ฟังอย่างนี้ จนกระทั่งมีความมั่นคงว่า เพียงแค่ "มีเมื่อเกิดขึ้น" ถ้าไม่เกิด ก็ไม่มี!! "ถึงใจ" หรือยัง? ถ้าไม่เกิด...ก็ไม่มี...

เพราะฉะนั้น ที่มีเดี๋ยวนี้ เมื่อมีปัจจัยที่จะเกิด บังคับไม่ให้เกิด ได้ไหม? ดับแล้วหมดแล้วทุกขณะ แต่ก็ต้องเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ บังคับให้ไม่เกิด เป็นไปได้ไหม? ก็เป็นไปไม่ได้!! นี่ก็คือ "เริ่มเข้าใจ" ว่า ไม่ใช่มีขณะนี้เพียงขณะเดียว นานแสนนาน ก็เป็นอย่างนี้!! แล้วก็จะเป็นอย่างนี้ต่อไปอีก ไม่มีวันจบ ถ้าไม่สามารถที่จะหยุดยั้งการเกิดขึ้นของสิ่งที่กำลังมีปัจจัยแล้วก็เกิด และเกิดแล้วก็หมด

ข้อสำคัญคือ รู้สึกว่าจะพอใจสิ่งที่มี เมื่อเกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าสิ่งที่มีและเกิดขึ้นนี้ หมดแล้ว!! ถ้ามีความเข้าใจจริง ๆ (จะรู้ว่า) ไม่มีค่าอะไรเลย เพียงแค่ไม่มี แล้วก็เกิดขึ้นมี แล้วก็หมดไป แล้วก็หายไปเลย ไม่กลับมาอีกเลย!!!

...เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้ จะละเอียดไหม? หรือว่าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไป และเลือกไม่ได้เลยที่ทุกวันนี้เกิดขึ้น เดี่ยวสุข เดี่ยวทุกข์ เดี่ยวคิด เดี่ยวชอบ เดี่ยวชัง ทั้งหมดนี้ไม่มีใครไปทำ ไม่มีใครบังคับ

แต่ว่ามีปัจจัยที่จะต้องเป็นอย่างนั้น ก็เกิดขึ้นเป็นอย่างนั้น ให้
"เข้าใจสิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้!!"

"เห็น" ไม่มีใครบังคับให้ "ไม่เห็น" ก็ "เห็นเกิดแล้ว" ต้องเห็น "ได้ยิน"
ไม่มีใครไปทำให้ได้ยินเกิดขึ้น แต่ "ได้ยิน" ก็เกิดแล้วก็ได้ยิน แล้วก็
หมดไป!! แต่ว่า "ความเข้าใจ" เล็กน้อยมาก ไม่พอที่จะละ การที่
เคยติดข้อง แล้วก็สนใจที่จะรู้เรื่องอื่น แล้วก็จากไป โดยการที่สิ่งที่
สนใจไม่ได้ติดตามไปเลย

...ดอกไม้ที่กำลังเห็นนี้ จะติดตามไปได้ไหม? ไม่มีทาง!! แต่
"ความชอบ ความพอใจ" ในสิ่งที่มี ติดตามไป แล้วดีไหม? ไม่มี
ดอกไม้ หายแล้ว หมดแล้ว แต่ "ยังชอบ ยังพอใจ" ในสิ่งที่ปรากฏ
เป็นรูปร่างสัณฐาน ไปพอใจในรูปร่างสัณฐานอื่น มะม่วง ไม่ใช่
ดอกไม้ ใช่ไหม? ก็พอใจในมะม่วง แล้วก็ดับไป แล้วก็ "พอใจ" ใน
โต๊ะ เก้าอี้ อะไรก็ได้ ที่ "ชอบ" ลักษณะสวยงาม มีแต่ "ความพอใจ"
ที่สะสมไป แต่สิ่งที่พอใจไม่ได้ติดตามไปเลย มีแต่ "ความพอใจ" ที่จะ
ติดตาม สืบต่อ ที่จะ พพอใจติดข้อง อยู่เรื่อยไป โดยไม่รู้ความจริง
ว่า แท้ที่จริงแล้ว สิ่งทีปรากฏนี้...หมดแล้ว!!!!

...ถ้าไม่มีการเกิดดับ สืบต่อ สิ่งนั้นจะหายไปเลย แต่เพราะเหตุว่า
 แม้ดับไปแล้ว ก็มีสิ่งอื่นซึ่งเกิดสืบต่อตลอดเวลา ก็ปรากฏเหมือนกับ
 ว่า กำลังมีทุกอย่าง ในขณะนี้!! ลวงแค่ไหน? ไม่รู้แค่ไหน? แต่คำทุก
 คำที่ได้ฟัง ไม่ใช่ทำให้เชื่อ!! แต่ว่า เข้าใจว่าเป็นความจริง และผู้ที่
 ตรัสรู้ความจริง ก็ได้ทรงแสดงความจริงนี้ จากการที่ได้บำเพ็ญเพียร
 ที่จะเข้าใจสิ่งที่มี ซึ่งใคร ๆ ก็ไม่สนใจที่จะเข้าใจ ถึงสนใจอย่างไร ก็
 ไม่สามารถจะรู้ได้ ด้วยความเป็น "ตัวตน" แต่ต้องด้วยความที่เป็น
 คุณความดี ที่ค่อย ๆ สละ ละความไม่ดี ไม่มีเครื่องขัดขวาง แล้ว
 ปัญญาความเข้าใจถูก ก็ค่อย ๆ ละคลายความไม่รู้ และ ปัญญาที่
 อบรมแล้วเท่านั้น!!! จึงสามารถที่จะรู้ความจริงอย่างนี้ได้!!!...

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะทุกครั้ง สบาย ๆ อย่างที่คุณมลกอบ
 ว่า วันนี้ฟังธรรมะสบาย ๆ เพราะใครจะทำอะไรได้!! ไม่มีใครไปทำ

อะไรได้เลย!! ไม่รู้ก็คือไม่รู้ รู้ก็คือรู้ ไม่เข้าใจก็คือไม่เข้าใจ เข้าใจก็คือเข้าใจ เพราะฉะนั้น สบาย สบาย แต่ใครที่มี "ความเป็นตัวตน" มากมาย เต็มดร้อนเหลือเกิน เมื่อไหร่จะรู้? ทำอย่างไรจะรู้? ก็รู้อยู่แล้วว่ารู้ไม่ได้!! "เรา" รู้ไม่ได้!!

แต่ "ความเข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริงของสิ่งที่มีขณะนี้" ที่ละเล็กทีละน้อย ทีละเล็กทีละน้อย ค่อย ๆ ขัดเกลา ละคลาย "ความไม่รู้" จนกระทั่งสามารถที่จะได้ยินคำที่เป็นความจริง จนกระทั่งสามารถประจักษ์ ตามความเป็นจริงได้ ว่าขณะนี้ เกิดแน่ ๆ แล้วก็ดับแน่ ๆ สบาย ๆ ใครอยากรู้ว่า แล้วทำอย่างไร? แล้วทำอย่างไร? นั่นไม่สบายเลย!!

คุณมลตา :

ท่านอาจารย์ :

แล้วจะสบาย ๆ ในชีวิตประจำวัน

ดีกว่าไม่ได้ยินคำนี้เสียเลย ใช่ไหม? ไม่เคยเข้าใจมาก่อนเลย แต่พอได้ยินแล้ว จริงไหม? จริง บังคับบัญชาได้ไหม? ไม่ได้ จะรู้ทันทีได้ไหม? ไม่ได้ แต่สามารถรู้ได้ไหม? ได้ แต่ไม่ใช่เป็น "เรา" นี่ก็คือสบาย ๆ เพราะเหตุว่า ทุกสิ่งทุกอย่างขณะนี้ ไม่มีใครไปทำให้เกิดขึ้นได้เลย!! เกิดแล้ว...ทั้งนั้น!!

เพราะฉะนั้น ก็เข้าใจให้ถูกต้อง "ไม่มีเรา" ที่จะไปทำอะไรได้ แต่จะไม่ให้สิ่งนี้เกิด เป็นไปไม่ได้!! เกิดแล้ว...ตลอดเวลา...เดี๋ยวนี้!!!

...ก็ "เริ่มเข้าใจความจริง" ไม่เดือดร้อน เพราะมีความเข้าใจว่า "ไม่ใช่เรา" เพียงคำว่า "ไม่ใช่เรา" จริง ๆ ถ้าเข้าใจ ไม่เดือดร้อน!! แต่ทั้ง ๆ ที่ได้ยินคำว่า "ไม่ใช่เรา" แต่ก็ "มีเรา" ที่อยากจะไปเข้าใจความจริงที่ว่า ไม่ใช่เรา ก็เดือดร้อน!!!

จนกว่า "ความเดือดร้อน" ไม่มี!! เพราะ "เข้าใจขึ้น" ว่าเป็นธรรมดาที่จะต้องเป็นอย่างนี้ ความไม่รู้ก็เป็นความไม่รู้ ความรู้ก็เป็นความรู้ แล้วจะไปเปลี่ยนสลับเอาความไม่รู้เดี๋ยวนี้ให้กลายเป็นความรู้มากมาย ที่กำลังประจักษ์ลักษณะที่เกิดดับของสภาธรรมะเดี๋ยวนี้ ก็เป็นไปได้ไม่ได้!!! ถ้าเข้าใจอย่างนี้ สบายๆ ไหม? หรือยังเดือดร้อนอยู่???...

ยมกวรรคที่ ๒

๑. ปฐมสัมโพธิสูตร

ว่าด้วยความรู้แท้ในเรื่องอายตนะ

[๑๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก่อนแต่ตรัสรู้ เราเป็นโพธิสัตว์ยังไม่ได้ตรัสรู้ ได้มีความคิดดังนี้ว่า อะไรเป็นคุณ อะไรเป็นโทษ อะไรเป็นความสลัดออกแห่งตา หู จมูก ลิ้น กาย อะไรเป็นคุณ อะไรเป็นโทษ อะไรเป็นความสลัดออกแห่งใจ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรานั้นได้มีความคิด ดังนี้ว่า สุขโสมนัสเกิดขึ้นเพราะอาศัยจักขุ นี่เป็นคุณแห่งจักขุ จักขุเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา นี่เป็นโทษแห่งจักขุ การกำจัด การละฉันทราคะในจักขุ นี่เป็นความสลัดออกแห่งจักขุ ฯลฯ

...สุขโสมนัสเกิดขึ้นเพราะอาศัยใจ นี่เป็นคุณแห่งใจ ใจเป็นสภาพไม่เที่ยงเป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา นี่เป็นโทษแห่งใจ การกำจัด การละฉันทราคะในใจ นี่เป็นความสลัดออกแห่งใจ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรายังไม่รู้ตามความเป็นจริง ซึ่งคุณแห่งอายตนะภายใน ๖ เหล่านี้ โดยเป็นคุณ ซึ่งโทษโดยความเป็นโทษ และซึ่งความสลัดออกโดยเป็นความสลัดออก อย่างนี้ เพียงใด เราก็งยังไม่ปฏิญาณว่าได้ตรัสรู้ซึ่งอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ เทวดาและมนุษย์เพียงนั้น.

เมื่อใด เราได้รู้ตามความเป็นจริง ซึ่งคุณแห่งอายตนะภายใน ๖ เหล่านี้ โดยเป็นคุณ ซึ่งโทษ โดยความเป็นโทษ และซึ่งความสลัดออกโดยเป็นความสลัดออกอย่างนี้ เมื่อนั้น เราจึงปฏิญาณว่า

ได้ตรัสรู้ซึ่งอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ เทวดาและมนุษย์ ก็ญาณทัสสนะเกิดขึ้นแล้วแก่เราว่าความหลุดพ้นของเราไม่กำเริบชาตินี้เป็นที่สุด บัดนี้ภาพใหม่ไม่มี.

จบ สัมโพธิสูตรที่ ๑

[เล่มที่ ๒๘] พระสูตรตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค เล่ม ๔ ภาค ๑ หน้าที่ ๑๓

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณมลทา คุณต่อตระกูล วิเศษสุนน และครอบครัว
และอนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

